

Europejska strategia bezpieczeństwa i EPBiO

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa i europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (2008/2202 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając Traktat z Lizbony,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa (ESB) pod tytułem „Bezpieczna Europa w lepszym świecie” przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając strategię UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r.,
- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 11-12 grudnia 2008 r., popierające sprawozdanie z dnia 11 grudnia 2008 r. sekretarza generalnego Rady / wysokiego przedstawiciela UE ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) na temat wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa - zapewniania bezpieczeństwa w zmieniającym się świecie¹,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej w sprawie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO) przyjęte w dniu 12 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając dokument z dnia 14 marca 2008 r. wysokiego przedstawiciela i Komisji Europejskiej skierowany do Rady Europejskiej zatytułowany „Zmiany klimatu a bezpieczeństwo międzynarodowe”²,
- uwzględniając wspólne działanie Rady 2008/851/WPZiB przyjęte w dniu 10 listopada 2008 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii (tzw. „operacja Atalanta”)³,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa⁴,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie wdrożenia europejskiej strategii bezpieczeństwa w kontekście europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO)⁵,

¹ S407/08.

² S113/08.

³ Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 33.

⁴ Dz.U. C 33 E z 9. 2.2006, s. 580.

⁵ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 334.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz EPBiO¹,
- uwzględniając rezolucję z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie przestrzeni kosmicznej i bezpieczeństwa²,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0032/2009),

Uwagi ogólne

1. zwraca uwagę, że Unia Europejska musi rozwijać swoją autonomię strategiczną za pośrednictwem silnej i skutecznej polityki zagranicznej w celu szerzenia pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego, ochrony interesów UE na świecie, zapewnienia bezpieczeństwa jej obywateli, przyczynienia się do rzeczywistego multilateralizmu, wspierania poszanowania praw człowieka i wartości demokratycznych na całym świecie oraz do zapewnienia pokoju na świecie;
2. uznaje, że UE musi dążyć do osiągnięcia tych celów poprzez współpracę wielostronną w ramach organizacji międzynarodowych, przede wszystkim ONZ, i partnerstwa z pozostałymi najważniejszymi podmiotami, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych, zasadami Aktu końcowego z Helsinek i celami Karty paryskiej;
3. potwierdza konieczność reformy Organizacji Narodów Zjednoczonych, tak by organizacja ta była w stanie w pełni realizować swoje zadania i podejmować skuteczne działania, jeżeli chodzi o zapewnianie rozwiązań globalnych wyzwań i reagowanie na najważniejsze zagrożenia;
4. ponownie zwraca uwagę na znaczenie stosunków transatlantyckich i uznaje potrzebę koordynacji działań EPBiO i NATO, jednocześnie jednak podkreśla potrzebę bardziej zrównoważonego partnerstwa, bez konkurencji i przy wzajemnym poszanowaniu autonomii i zrozumieniu w razie odmiennych względów strategicznych;
5. uważa, że wiele z nowych zagrożeń nie ma wyłącznie militarnego charakteru i że nie można im przeciwdziałać jedynie środkami militarnymi;
6. zauważa, że polityka ta winna łączyć wykorzystanie zasobów i zdolności cywilnych i wojskowych oraz że wymaga ścisłej i sprawnej współpracy wszystkich zaangażowanych;
7. opowiada się za koncepcją „odpowiedzialności za ochronę” przyjętą przez ONZ w 2005 r. oraz koncepcją „bezpieczeństwa ludzi” opartą na prymacie jednostki, a nie państwa; podkreśla, że koncepcje te pociągają zarówno konsekwencje praktyczne, jak i zdecydowane wytyczne polityczne dla orientacji strategicznej europejskiej polityki bezpieczeństwa, aby umożliwić skuteczne działanie w sytuacjach kryzysowych; podkreśla jednak, że nie istnieje ani automatyczne zobowiązanie ani środki dostępne dla UE do rozmieszczenia cywilnych lub wojskowych misji EPBiO we wszystkich sytuacjach kryzysowych;
8. podkreśla, że zmobilizowanie wysiłków i zdolności na szczeblu UE jest kluczowe dla

¹ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0255.

² Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0365.

przewyciężenia łącznych skutków rosnących kosztów wyposażenia obronnego i istniejących limitów wydatków obronnych;

9. zauważa, że wspólna polityka obrony w Europie wymaga istnienia zintegrowanych europejskich sił zbrojnych, które z kolei muszą być wyposażone przy wykorzystaniu wspólnych systemów uzbrojenia, aby zagwarantować jednolitość i interoperacyjność;
10. podkreśla, że przejrzystość i oszczędność finansowa, a także odpowiedzialność parlamentarna oraz poszanowanie międzynarodowego prawa w zakresie praw człowieka i prawa humanitarnego są kluczowe dla zapewnienia poparcia opinii publicznej dla europejskiej obronności; podkreśla przy tym szczególne znaczenie efektywnej kontroli parlamentarnej EPBiO w postaci ścisłej współpracy pomiędzy Parlamentem Europejskim a parlamentami państw członkowskich UE;
11. jest zdania, że zaktualizowana ESB i przyszła nowa koncepcja strategiczna NATO powinny być spójne, co należy odzwierciedlić w deklaracji, która zostanie przyjęta z okazji szczytu NATO w związku z sześćdziesiątą rocznicą NATO, który ma odbyć się w Strasburgu/Kehl w dniach 3-4 kwietnia 2009 r.;
12. podkreśla kluczowe znaczenie pełnego i terminowego wdrożenia ESB;
13. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Rady w sprawie wdrażania ESB; zauważa jednak, że ponieważ wiele celów ESB z 2003 r. pozostaje w dużej mierze niezrealizowane, Unia Europejska - wzmocniona Traktatem z Lizbony - powinna odegrać bardziej znaczącą rolę w zwiększaniu prawowitości, przejrzystości i skuteczności instytucji światowego sprawowania rządów;
14. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie wyżej wspomnianej operacji Atalanta EPBiO mającej na celu walkę z piractwem u wybrzeży Somalii; jednocześnie przypomina Radzie, Komisji i państwom członkowskim UE o głębszych przyczynach problemu piractwa w tym regionie, m.in. ubóstwie i słabości państwa oraz żąda podjęcia przez Europę bardziej gruntownych działań w związku z tymi problemami;
15. w odniesieniu do porwań i zabójstw zakładników przez islamskich terrorystów podkreśla potrzebę ściślejszej współpracy i koordynacji w zakresie polityki antyterrorystycznej między państwami członkowskimi UE, USA i NATO, mającej na celu szczególnie poprawę skuteczności akcji ratunkowych podejmowanych w celu ocalenia życia zakładników;
16. ponownie wyraża zdecydowany apel o zapewnienie wszelkich niezbędnych gwarancji poprzez ESB i EPBiO, które pozwolą na skuteczne wdrożenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, w szczególności rezolucji nr 1325 z dnia 31 października 2000 r. (S/RES/1325) i 1820 z dnia 19 czerwca 2008 r. (S/RES/1820) w odniesieniu do zwiększania równego udziału kobiet we wszystkich kwestiach i decyzjach dotyczących pokoju i bezpieczeństwa oraz uznanie systematycznego stosowania przemocy seksualnej wobec kobiet w sytuacjach konfliktów zbrojnych za zbrodnię wojenną i zbrodnię przeciw ludzkości; wyraża ubolewanie w związku z faktem, że postępy w odniesieniu do równości płci w ramach operacji EPBiO są zdecydowanie zbyt wolne;

Europejskie interesy bezpieczeństwa

17. zwraca uwagę, że w państwach członkowskich nadal zbyt często myśli się w kategoriach krajowych interesów bezpieczeństwa i jednocześnie zaniedbuje się łączną odpowiedzialność za ochronę wspólnych interesów europejskich; uważa, że takie podejście przynosi efekt przeciwny do zamierzonego i apeluje do państw członkowskich o kompleksowe nastawienie, które pozwoli UE stać się ważniejszym podmiotem na arenie międzynarodowej i stworzyć skuteczniejsze europejskie przepisy dotyczące bezpieczeństwa;
18. uważa zatem za niezbędne określenie wspólnych dla UE interesów bezpieczeństwa; podkreśla, że jedynie w wyniku jasnego określenia wspólnych interesów UE może uczynić naszą wspólną politykę bardziej spójną i skuteczną;
19. jest zdania, że poza wyzwaniem, które określono w ramach przyjętej w 2003 r. ESB, interesy bezpieczeństwa Unii obejmują ochronę jej obywateli i jej interesów na terytorium UE i poza nim, bezpieczeństwo jej sąsiedztwa, ochronę jej granic zewnętrznych i krytycznej infrastruktury, a także poprawę bezpieczeństwa przestrzeni wirtualnej, bezpieczeństwa dostaw energetycznych i szlaków żeglugi, ochronę systemów funkcjonujących w przestrzeni kosmicznej i ochronę przed skutkami zmian klimatu;

Europejskie ambicje w dziedzinie bezpieczeństwa

20. wskazuje na fakt, że UE uznaje porządek międzynarodowy oparty na skutecznej wielostronności mającej za podstawę prawo międzynarodowe oraz że stanowi to wyraz przekonania obywateli europejskich o tym, że żadne państwo nie jest w stanie samemu stawić czoła nowym zagrożeniom;
21. jest zdania, że UE musi jaśniej określić ambicje dotyczące jej światowej roli; wyraża przekonanie, że UE nie powinna dążyć do statusu supermocarstwa jak Stany Zjednoczone, lecz zamiast tego powinna zagwarantować swoje bezpieczeństwo, podejmować działania na rzecz stabilności w swym sąsiedztwie i wносить wkład w wielostronny system światowego bezpieczeństwa w ramach ONZ, zapewniając poszanowanie prawa międzynarodowego oraz skuteczne zapobieganie kryzysom i konfliktom, a także zarządzanie pokonfliktowe i rozstrzygnięcie konfliktów;
22. podkreśla, że w ramach EPBiO UE priorytetowo traktuje zapobieganie sytuacjom kryzysowym; zwraca uwagę, że bezpieczeństwo i zasada państwa prawa stanowią niezbędne warunki dla rozwoju i długotrwałej stabilności;

Rozwój europejskiej strategii bezpieczeństwa

23. przyjmuje do wiadomości ESB z 2003 r. określającą podstawowe zagrożenia dla UE (terroryzm, rozpowszechnianie broni masowego rażenia, konflikty regionalne, rozpad państw i przestępczość zorganizowana) oraz cele strategiczne, które są podstawą strategii pochodnych;
24. gratuluje niedawnej prezydencji francuskiej inicjatyw w zakresie EPBiO; odnotowujemy wyżej wymienione sprawozdanie z dnia 11 grudnia 2008 r. wysokiego przedstawiciela w sprawie wdrożenia ESB w postaci przyjętej przez Radę Europejską i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że uwzględniono wiele postulatów zawartych w poprzednich sprawozdaniach Parlamentu w sprawie ESB i EPBiO, zwłaszcza dotyczących:

- bezpieczeństwa przestrzeni wirtualnej;
- bezpieczeństwa energetycznego, w tym dostaw do Europy;
- nierozstrzygniętych sporów regionalnych w krajach sąsiadujących z UE;
- wyzwań na kontynencie afrykańskim;
- konsekwencji zmian klimatu;
- rywalizacji o zasoby naturalne;
- przedsięwzięć mających na celu wzmocnienie zdolności cywilnych i wojskowych;
- znaczenia przestrzeni kosmicznej dla wspólnego bezpieczeństwa;
- bezpieczeństwa morskiego;

25. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Rady, że w ciągu najbliższych lat UE będzie musiała rzeczywiście być w stanie – w ramach ustalonego założenia zakładającego m.in. rozmieszczenie 60 000 osób w ciągu 60 dni w przypadku poważniejszej operacji, w ramach różnorodnych operacji przewidzianych w celu podstawowym na 2010 r. i w cywilnym celu podstawowym na 2010 r. – zaplanować i przeprowadzić równocześnie:

- dwie ważne operacje na rzecz stabilizacji i odbudowy, angażujące odpowiednią liczbę personelu cywilnego wspieranego przez nie więcej niż 10 000 osób w okresie co najmniej dwóch lat;
- dwie operacje szybkiego reagowania o określonym czasie trwania, z wykorzystaniem między innymi grup bojowych UE;
- operację pilnej ewakuacji obywateli europejskich (w mniej niż 10 dni), z uwzględnieniem podstawowej roli, jaką każde państwo członkowskie odgrywa w odniesieniu do swoich obywateli, i z wykorzystaniem koncepcji państwa przewodniego w kwestiach konsularnych;
- misję obserwacyjną/związaną z zakazem żeglugi lub zakazem lotów;
- cywilno-wojskową operację pomocy humanitarnej trwającą do 90 dni;
- około dziesięciu cywilnych misji EPBiO (w tym misji policyjnych, misji w zakresie praworządności, administracji cywilnej, ochrony ludności, reformy sektora bezpieczeństwa lub misji obserwacyjnych) o różnym charakterze – także w sytuacji, gdy konieczne jest szybkie reagowanie – w tym jedną większą misję (liczącą ewentualnie do 3000 ekspertów), która mogłaby trwać kilka lat;

26. wyraża jednak ubolewanie w związku z niejasnym sposobem przedstawienia konkluzji dotyczących ESB i EPBiO (cztery dokumenty zamiast jednego); wyraża ubolewanie w związku z faktem, że niejednokrotnie użyto niejasnych sformułowań, które nie opisują rzeczywistej strategii; krytykuje niespełnienie przez Radę postulatu Parlamentu dotyczącego białej księgi, przez co prawdopodobnie nie dojdzie do zainicjowania owocnej, szeroko zakrojonej debaty publicznej;

27. ponadto wyraża ubolewanie w związku z faktem, że Rada nie wzięła pod uwagę postulatów zawartych w poprzednich sprawozdaniach Parlamentu w sprawie ESB i EPBiO, dotyczących w szczególności:
- definicji wspólnych europejskich interesów bezpieczeństwa,
 - definicji kryteriów rozpoczynania misji EPBiO,
 - propozycji dotyczących nowego partnerstwa UE-NATO,
 - radzenia sobie z problemem krajowych „zastrzeżeń”;
28. proponuje co pięć lat, na początku kadencji Parlamentu Europejskiego, poddawać ESB przeglądowi;
29. wyraża ubolewanie w związku z relatywnym brakiem postępów od 2003 r. we wzmacnianiu współpracy w ramach UE w dziedzinie obronności; ponownie domaga się zatem opracowania białej księgi na temat europejskiego bezpieczeństwa i obrony jako narzędzia mającego na celu zainicjowanie szeroko zakrojonej debaty publicznej i zapewniającego skuteczną realizację ESB;
30. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że przegląd europejskiej strategii bezpieczeństwa – mimo gruntownego przygotowania, ale na skutek utraty impetu spowodowanej impasem Traktatu z Lizbony – nie doprowadził do całkowicie nowego zorientowania strategicznego, ale jedynie sprawozdania dotyczącego bieżących kwestii politycznych; zauważa, że rozszerzono zakres zagrożeń m.in. o bezpieczeństwo w przestrzeni wirtualnej i piractwo; z zadowoleniem przyjmuje nowe elementy wprowadzone w ramach przeglądu, tzn. skupienie się na zmianach klimatycznych, bezpieczeństwie energetycznym (w tym w zakresie bezpieczeństwa jądrowego, wsparcia wielostronnego traktatu dotyczącego cyklu paliwa jądrowego i traktatu dotyczącego jądrowego materiału rozszczepialnego) i międzynarodowego traktatu o handlu bronią oraz innych traktatów dotyczących rozbrojenia, takich jak nowa konwencja z Oslo dotycząca amunicji kasetowej;
31. uważa za niedopuszczalny fakt, że przed przyjęciem sprawozdania dotyczącego przeglądu ESB miała miejsce jedynie ograniczona debata parlamentarna przy braku debaty publicznej;

Stosunki z Rosją

32. uważa, że gwałtowna eskalacja dotąd uspiionych konfliktów w Południowej Osetii i Abchazji i uznanie niepodległości tych prowincji przez Rosję dowodzi pilnej potrzeby wypracowania trwałych politycznych rozwiązań takich konfliktów w naszym sąsiedztwie; ponownie wyraża swoje stanowisko, że konfliktów na Kaukazie nie można rozwiązać za pomocą wojska, i zdecydowanie potępia wszystkich, którzy uciekli się do użycia przemocy podczas konfliktu; podkreśla, że dalszy rozwój strategicznego partnerstwa UE z Rosją wymaga włączenia znaczącego dialogu na temat bezpieczeństwa, opartego o zobowiązanie obu stron do przestrzegania wspólnych wartości, poszanowania prawa międzynarodowego i integralności terytorialnej oraz wypełniania obowiązków wynikających z Aktu Końcowego z Helsinek;
33. podkreśla, że wymiaru bezpieczeństwa w stosunkach UE-Rosja oraz roli wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) i EPBiO nie można postrzegać w oderwaniu od

szerzej pojmowanej europejskiej struktury bezpieczeństwa, obejmującej NATO, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) i międzynarodowe uzgodnienia takie jak traktaty ABM (o ograniczeniu rozwoju, testowania i rozmieszczania systemów antybalistycznych) i CFE (o konwencjonalnych siłach zbrojnych w Europie); uważa, że ważne zmiany w tej szerzej pojmowanej strukturze bezpieczeństwa powinny być poruszane w dialogu z Rosją i Stanami Zjednoczonymi i zwraca się do Rady o otwarte i konstruktywne nastawienie do ewentualnych rozmów pomiędzy UE, Stanami Zjednoczonymi, Rosją i członkami OBWE niebędącymi członkami UE na temat odnowienia transatlantyckiego konsensusu dotyczącego bezpieczeństwa, którego podstawę stanowiłby Akt Końcowy z Helsinek;

34. z zadowoleniem przyjmuje wspólne działania UE mające na celu mediację między Rosją a Gruzją w odpowiedzi na wyzwanie, jakim okazała się wojna w Gruzji; podkreśla, że szybka reakcja i jedność Unii Europejskiej, dzięki którym podpisano porozumienie o zawieszeniu broni, a także szybkie wysłanie misji obserwacyjnej EPBiO wykazały jej zdolność do wspólnego działania w sytuacjach kryzysowych; wyraża uznanie dla niedawnej prezydencji francuskiej UE za odegranie pozytywnej roli w utrzymaniu wspólnego europejskiego podejścia;
35. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady z dnia 2 grudnia 2008 r. o utworzeniu niezależnej komisji pod auspicjami UE, która zajmie się zbadaniem przyczyn konfliktu w Gruzji;
36. przyjmuje do wiadomości obawy wyrażone przez państwa bałtyckie oraz wyraźne potwierdzenie przez NATO i jego państwa członkowskie ciągłej aktualności zobowiązań wynikających z art. 5 Traktatu Północnoatlantyckiego;
37. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że NATO postanowiło ponownie wykorzystać istniejące kanały komunikacji i reaktywować Radę NATO-Rosja;
38. uważa, że UE i NATO powinny prowadzić szczery i realistyczny dialog z Rosją obejmujący kwestie takie jak bezpieczeństwo regionalne, polityka energetyczna, obrona przeciwrakietowa, nierozpowszechnianie broni masowego rażenia, ograniczenie sił zbrojnych i polityka dotycząca przestrzeni kosmicznej;
39. uważa, że ważne jest rozszerzenie rozmów wielostronnych na temat zagadnień związanych z bezpieczeństwem w ramach Rady Partnerstwa Euro-Atlantyckiego;
40. wskazuje na fakt strategicznego znaczenia Rosji dla Europy ze względu na jej pozycję geopolityczną, potencjał militarny i znaczenie polityczne, a także zasoby energetyczne i potencjał ekonomiczny;

Budowa zdolności europejskich

41. podkreśla, że UE potrzebuje środków na wdrażanie swoich działań; dlatego poza znacznym zwiększeniem swoich zdolności dyplomatycznych potrzebuje zdolności cywilnych i militarnych dla wzmocnienia EPBiO i wypełnienia swych globalnych zobowiązań;
42. zwraca uwagę, że w ramach EPBiO od czasu jej powstania przeprowadzono 22 operacje, z czego 16 o charakterze cywilnym; podkreśla znaczenie cywilnego wymiaru EPBiO; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje stworzenie cywilnych zdolności planowania i prowadzenia operacji przy Radzie Unii Europejskiej; wzywa państwa członkowskie do

podwojenia wysiłków w celu oddania do dyspozycji wykwalifikowanego personelu dla cywilnych misji EPBiO; podkreśla w tym kontekście znaczenie cywilnego celu podstawowego na 2010 r.;

43. podkreśla też, że podczas gdy nacisk kładzie się w głównej mierze na wymiar wojskowy EPBiO, w obszarze zdolności cywilnych i zapobiegania konfliktom postępy są zdecydowanie zbyt wolne, a zarówno Rada, jak i Komisja muszą niezwłocznie nadać temu obszarowi impet;
44. wzywa do dalszego przekształcenia partnerstwa na rzecz budowania pokoju w Europejski Cywilny Korpus Pokojowy;
45. jest zdania, że UE powinna rozwijać swe możliwości na podstawie celów operacyjnych (cywilnego i wojskowego) z Helsinek; stwierdza, że należy dążyć do oddania sił liczących 60 000 żołnierzy do stałej dyspozycji UE; ponawia swą propozycję, by załączkiem tych sił stał się Eurokorpus, w razie potrzeby wzmocniony dodatkowymi zdolnościami morskimi i powietrznymi; z zadowoleniem przyjmuje zgodność pomiędzy Niemcami a Francją w kwestii dalszego istnienia wspólnie stacjonującej brygady niemiecko-francuskiej; stwierdza ponadto, że UE powinna oddać do stałej dyspozycji odpowiednią liczbę policjantów, sędziów i prokuratorów; uważa, że dezorientujące jest to, że koncepcja grupy bojowej UE i konkretne scenariusze potencjalnych misji zdają się nie prowadzić do wykorzystania grup bojowych w operacjach zewnętrznych UE;
46. podkreśla, że państwa członkowskie UE wydają łącznie ponad 200 000 000 000 EUR rocznie na obronę, co stanowi ponad połowę wydatków obronnych USA; nadal wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu braku wydajności i koordynacji w wykorzystywaniu tych pieniędzy; dlatego nalega na podjęcie intensywniejszych wysiłków w celu eliminacji zbędnego pokrywania się działań państw członkowskich, poprzez specjalizację, wspólną mobilizację i dzielenie się istniejącymi zdolnościami oraz wspólne rozwijanie nowych; wyraża uznanie dla Europejskiej Agencji Obrony (EDA) za doskonałą pracę, którą już wykonała, i wzywa państwa członkowskie UE, by w pełni wykorzystywały potencjał EDA;
47. podkreśla, że potrzeby w zakresie zdolności są z punktu widzenia technologicznego często bardzo podobne lub identyczne w przypadku działań sił zbrojnych, kontroli granic, ochrony krytycznej infrastruktury i zarządzania w sytuacjach kryzysowych; podkreśla, że stwarza to nowe możliwości wykorzystania synergii i podniesienia interoperacyjności sił zbrojnych i sił bezpieczeństwa;
48. zdecydowanie nalega, by UE i jej państwa członkowskie skoncentrowały swe wysiłki na budowie wspólnych zdolności, możliwych do wykorzystania w celach obronnych i w celach bezpieczeństwa; w tym kontekście za kluczowe uważa zbieranie informacji przy wykorzystaniu satelitów, sprzęt służący do nadzoru i ostrzegania, samoloty bezzałogowe, helikoptery i sprzęt telekomunikacyjny oraz transport lądowy i morski; domaga się wspólnego standardu technicznego dla zabezpieczonej telekomunikacji i środków mających na celu ochronę krytycznej infrastruktury;
49. z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą przez Radę Sterującą Europejskiej Agencji Obrony w dniu 10 listopada 2008 r. o ustanowieniu europejskiej floty transportu powietrznego, a także odnotowuje list intencyjny dotyczący udziału w tej inicjatywie podpisany przez ministrów obrony dwunastu państw członkowskich UE;

50. za niezbędne uważa umożliwienie wykorzystania systemów Galileo i GMES (Global Monitoring for Environment and Security) do celów bezpieczeństwa i obrony;
51. popiera dalszy dynamiczny rozwój współpracy krajowych sił zbrojnych w kierunku coraz większej synchronizacji; proponuje nadanie temu procesowi i siłom zbrojnym nazwy SAFE (z ang. Synchronized Armed Forces Europe);
52. dostrzega w SAFE dostateczną swobodę działania dla neutralnych i powiązanych sojuszami militarnymi państw członkowskich UE, dla tych, którzy już obecnie ściśle współpracują i tych, którzy mają jeszcze zaległości; proponuje, by podczas organizacji SAFE przyjąć model opt-in oparty na silniejszej dobrowolnej synchronizacji;
53. popiera europejski status żołnierza w ramach SAFE regulujący normy w zakresie wykształcenia, doktryny operacyjnej, kwestii praw i obowiązków oraz jakości wyposażenia, opieki medycznej i zabezpieczenia socjalnego w przypadku śmierci, odniesienia ran i niezdolności do służby;
54. popiera w przypadku SAFE zasadę ogólnoeuropejskiego podziału pracy w zakresie zdolności militarnych;
55. opowiada się za ściślejszą europejską współpracą w dziedzinie szkolenia, utrzymania sprzętu i logistyki jako głównym warunkiem wstępnym oszczędności w wydatkach obronnych;

Potrzeba nowych struktur

56. jest zdania, że należy zwiększyć zdolność UE do samodzielnego działania w zakresie jej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa poprzez odpowiadającą celowi poprawę jej zdolności analitycznych, zdolności w dziedzinie planowania, dowodzenia oraz zbierania informacji; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Europejskiej o podjęciu działań mających na celu ustanowienie zintegrowanej struktury planowania cywilnego i wojskowego dla operacji i misji EPBiO;
57. z zadowoleniem przyjmuje również decyzję Rady Europejskiej o ustanowieniu nieformalnej grupy wysokiego szczebla UE-NATO, której zadaniem będzie wzmacnianie współpracy pomiędzy tymi organizacjami w sposób pragmatyczny;
58. wzywa do ustanowienia autonomicznej i stałej kwatery operacyjnej UE, odpowiedzialnej za strategiczne planowanie i prowadzenie operacji i misji EPBiO;
59. popiera ideę powołania Rady Ministrów Obrony w celu zwiększenia spójności poszczególnych krajowych polityk obronnych, co zwiększy wkład poszczególnych krajów w EPBiO; podkreśla cel pełnej parlamentarnej kontroli misji i operacji w ramach EPBiO, także przez Parlament Europejski;
60. zdecydowanie opowiada się za umocnieniem europejskiego rynku wyposażenia obronnego poprzez przyjęcie projektów legislacyjnych Komisji dotyczących zamówień publicznych i wewnątrzspółnotowych transferów i proponuje podjęcie dalszych inicjatyw dla osiągnięcia tego celu, w szczególności w dziedzinach bezpieczeństwa dostaw i bezpieczeństwa informacji;

61. z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym przyjęcie wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB z dnia 8 grudnia 2008 r. określającego wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego¹ i wprowadzającego wiążący charakter kodeksu postępowania przy eksporcie uzbrojenia; ponadto przyjmuje z zadowoleniem fakt, że państwom członkowskim UE pozostawia się indywidualną możliwość wprowadzania jeszcze ostrzejszych środków;
62. przypomina, że wspólne systemy uzbrojenia powinny być tworzone przez silny europejski przemysł obronny, który będzie w stanie spełnić obecne i przyszłe wymagania europejskich sił zbrojnych i pozwoli Europie na samowystarczalność i niezależność;
63. domaga się zwiększenia finansowania ze środków Wspólnoty na rzecz badań w zakresie bezpieczeństwa i stworzenia wspólnych programów badawczych Komisji i Europejskiej Agencji Obrony;

Potrzeba nowego spojrzenia

64. za szczególnie ważne uważa wzmocnienie Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony i przekształcenie go w stałą strukturę, która wzmocni ściśle europejską kulturę bezpieczeństwa; apeluje do Komisji Europejskiej, aby kontynuowała finansowanie działań szkoleniowych na szczeblu UE w dziedzinie cywilnego zarządzania kryzysowego po 2009 r.;
65. wzywa do prowadzenia dalszych inicjatyw dotyczących wspólnego szkolenia i wspólnych standardów dla personelu, który ma zostać rozmieszczony i współpracować w operacjach cywilnych i wojskowych, a także dotyczących koordynacji szkoleń dotyczących kryzysów, programów wymiany wśród sił zbrojnych w Europie i otwarcia sił zbrojnych dla obywateli innych państw członkowskich UE;
66. zdecydowanie popiera udane europejskie programy takie jak ten dotyczący myśliwca Eurofighter, który będzie stanowił podstawę pięciu europejskich sił powietrznych w najbliższych dekadach; uważa, że z tego względu państwa członkowskie UE powinny zachęcać do podejmowania takich inicjatyw i wspierać je;

o

o o

67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom państw członkowskich i sekretarzom generalnym Organizacji Narodów Zjednoczonych, Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie i Rady Europy.

¹ Dz.U. L 335 z 13.12.08, s. 99.